

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Trøstebrev i Sorgen over Kong Valdemar og hans Mænd

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Trøstebrev i Sorgen over Kong Valdemar og hans Mænd", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1457. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1824\\_402-txt-shoot-idm92/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1824_402-txt-shoot-idm92/facsimile.pdf) (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sm. 7. 47.

Trykte 1-2.

402 [Håndb.] Gængangeren Friskhed i Sorgen over Kong Valdemar  
af hans Høst.  
f. 1457-62, 1473-77, 1489-90.

(i Indt. af [Høstet] Recens. i Høst Afholdt 142-90, 1824).

Nyest Skitsen af Høst. 21 Dec. 192-99.

16. 20. 25 / 11 1828.



□ □ □

Sm. 7. 47.

Mytyle 1-2.

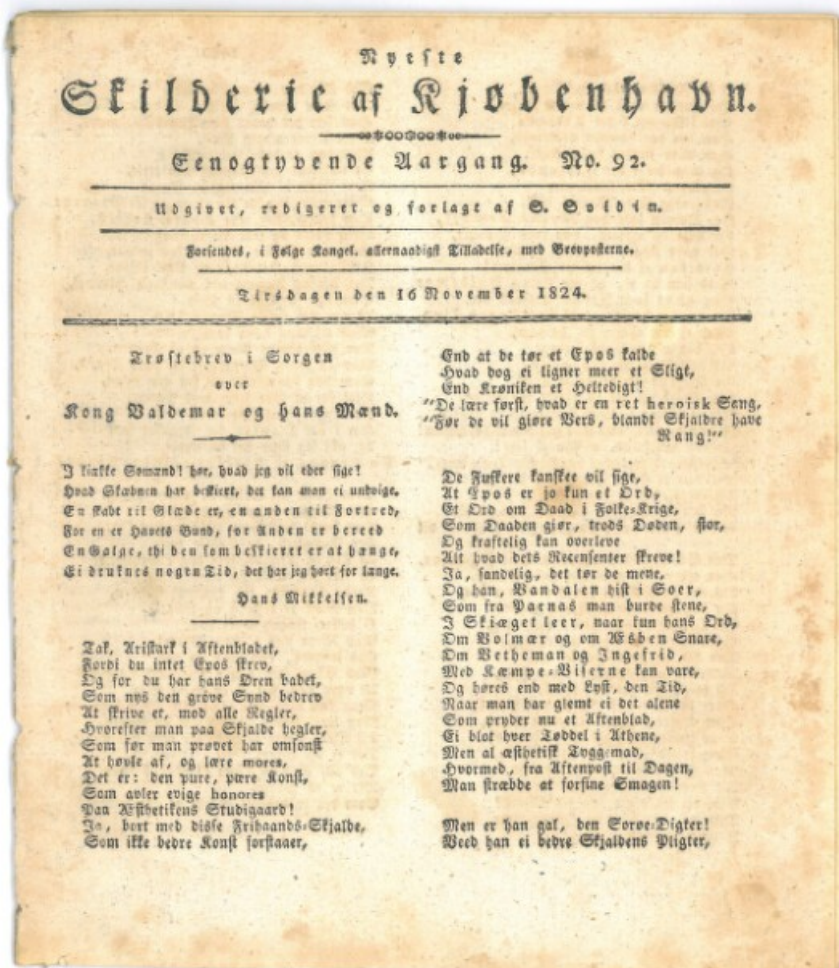
402 [Håndbøj] Gængangeren Friskhed i Sorgen over Kong Valdemar  
af hendes Houd.  
f. 1457-62, 1473-77, 1489-90.

(i Indt. af [Høstet Recens. i Nytt. Afhandling 142-99, 1824].)

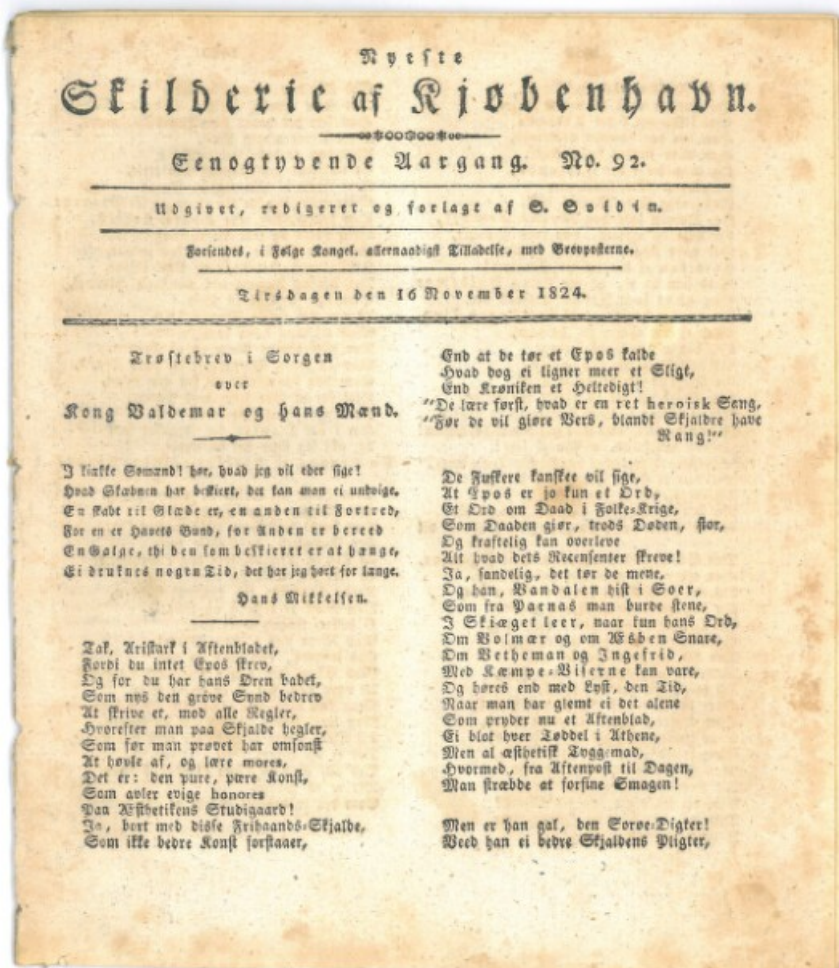
Nyeste Skitsen af Hk. 21 Dec. 192-99.

16. 20. 25 / 11 1828.





□ □ □

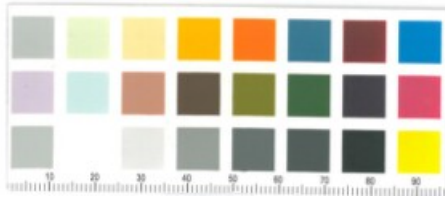


□ □



I de Aarkundreder fuldklare,  
 Da man er vant til bedre Rådre,  
 Saa selv, om i det Aftende  
 Han saa var kommet drøttende,  
 Han vilde fundet Eglet slukt,  
 Og maa da i det Aftende,  
 Hørgæveds ifkun skrittende,  
 Nødvendig sinde Dørræn lukt,  
 Na, Dørræn lukt paa Wrens Tempel,  
 For hver en Skjald, paa hvid Produkt,  
 Det være slugt, det være smukt,  
 Kritikken ei har fat sit Stempel!  
 Meed han da ei, at om Kong Waldemar  
 Saa godt som Iffas er Epos var,  
 Da var det dog saa godt som ingen Ting,  
 Naar ei det svarer til Ideen,  
 Vi, ved byre Taalespring,  
 Nu fattet har for Epopeen,  
 Ei fundet ud af noget Digt,  
 Der skred og gik og gjaldt for Eligt,  
 Nei, gredet i, hvad Tødsler kalde Lysten,  
 I den grundrens Form i Konst-Hornvisten!  
 Er han saa blind, at han ei ser:  
 "Vormesters Giertrud ei bar Klasse-Troie meer!"  
 Vil han ei stikke Fingeren i Eiden  
 Og lugte, det er længe siden,  
 Da kun til Gallsab man det kan udbyde,  
 Naar han er hængt, han saadant vil  
 fortryde!  
 Den Sildefødning af en Dansk Homer,  
 Han troer nok, man kan gaae blinde,  
 Nu, da hver Knos paa Konsten ser,  
 Og dog en Laurbær-Krone vinde!  
 En Laurbær-Krone, siger jeg,  
 Som kun Kritikken kan tildele,  
 Der Liv og Rygte andser ei,  
 Men ser paa Korsten i det Hæle,  
 Og lyser, fra sit Capitot,  
 Hvor den har reist sin Pave-Stol,  
 Hver Kætter stur i Konstens Vand,  
 Som kimer ad dens We-Wand,  
 Som beile ei, paa lovlig Maade,  
 Med Haandkys og med Hødsal,  
 Til Kronen udaf Paven's Maade,  
 Men vil sig digte selv til Skjald!  
 Dog nei, saa blind er Ingen meer,  
 I vore konfopløste Dage,

End ikke han, som ikke ser  
 Det store Soealg imellem Sang og Toge!  
 Han ser det godt: den Laurbær-Krands,  
 Den bliver aldrig hans,  
 Men han er dybt nedjunktet i  
 Et rædsomt protestantisk Kæsterie,  
 Den Apostat! han trodser Paven  
 Som raade bør for Kronen og for Staven:  
 Den hellige, den rene Konst-Critik,  
 Som Vise og som Vinde-Nøgten sit,  
 Som kan tilslutte, og som kan opløse,  
 I Maanedes-Tidender og Uge-Blade,  
 Det Wrens Tempel udi Konstens Himmel,  
 Som har saa høi en Lind,  
 At paa det første Trappe-Trin,  
 Man alt maa blive hovedsvimmel!  
 Den Retromant Naar op af Graven,  
 Med en Kong Wolmær og hans Mand,  
 Som han har hentet op fra Hel igjen,  
 Vist for at føre Krig med Paven!  
 Ja han er reent forhærdet,  
 Har i det Danffe sig forgæbet saa,  
 At, at! jeg siger det forfædet,  
 En Krands af Kløkker og Kiær minder  
 blaa,  
 Som Børn og Kvinder, uden Smag,  
 Selv Bønder-Piger uden Hætte,  
 Kan binde frist hver Sommerdag  
 For Sangeren, de Tødsler fatte,  
 At lig en Krands, som dog i Grundten  
 Er ikke fire Skilling værd,  
 Trede Kronerne fra Laurbær-Lunden,  
 Den Glæk er kostelig og kjær!  
 D heller, sigang heller døe,  
 Med Wren død i Aften-Bladet,  
 End levende, end hvid og rød,  
 Med Skam som han i Wolmærs-Kvadet!  
 At være død, det er en ærlig Sag,  
 Naar kun man er i klassisk Jord begravet  
 Men leve, haade uden Konst og Smag,  
 Til Døde dømt af dem der mest har stævet,  
 Det er en Skam,  
 Med alle Heglere, som klassisk bleve,  
 Det er en Skam,  
 Som det er dobbelt Skam at overleve!



De Aarkundbreder fuldklare,  
 Da man er vant til bedre Rætre,  
 Saa selv, om i det Aftende  
 Han saa var kommet drøttende,  
 Han vilde fundet Eplet slukt,  
 Og maa da i det Aftende,  
 Hørgæveds ifkun skrittende,  
 Nødvendig sinde Dørræn lukt,  
 Na, Dørræn lukt paa Wrens Tempel,  
 For hver en Skjald, paa hvid Produkt,  
 Det være slugt, det være smukt,  
 Critiken ei har fat sit Stempel!  
 Meed han da ei, at om Kong Waldemar  
 Saa godt som Iffas er Epos var,  
 Da var det dog saa godt som ingen Ting,  
 Naar ei det svarer til Ideen,  
 Vi, ved byre Taalespring,  
 Nu fattet har for Epopeen,  
 Ei fundet ud af noget Digt,  
 Der skred og gik og gjaldt for Eligt,  
 Nei, gredet i, hvad Løbser kalde Lysten,  
 I den grundrens Form i Konst-Hornvisten!  
 Er han saa blind, at han ei seer:  
 "Vormesters Giertrud ei bar Klasse-Troie meer!"  
 Vil han ei stikke Fingeren i Eiden  
 Og lugte, det er længe siden,  
 Da kun til Gallsab man det kan udbyde,  
 Naar han er hængt, han saadant vil  
 fortryde!  
 Den Sildefødning af en Dansk Homer,  
 Han troer nok, man kan gaae blinde,  
 Nu, da hver Knos paa Konsten seer,  
 Og dog en Laurbær-Krone vinde!  
 En Laurbær-Krone, siger jeg,  
 Som kun Critiken kan tildele,  
 Der Liv og Rygte andser ei,  
 Men seer paa Korsten i det Hese,  
 Og lyster, fra sit Capitot,  
 Hvor den har reist sin Pave-Stol,  
 Hver Kætter stur i Konstens Vand,  
 Som kimer ad dens We-Wand,  
 Som beile ei, paa lovlige Maade,  
 Med Haandkys og med Hødsal,  
 Til Kronen udaf Paven's Maade,  
 Men vil sig digte selv til Skjald!  
 Dog nei, saa blind er Ingen meer,  
 I vore konfopløste Dage,

End ikke han, som ikke seer  
 Det store Soealg imellem Sang og Toge!  
 Han seer det godt: den Laurbær-Krands,  
 Den bliver aldrig hans,  
 Men han er dybt nedjunktet i  
 Et rædsomt protestantisk Kæsterie,  
 Den Apostat! han trobder Paven  
 Som raade bør for Kronen og for Staven:  
 Den hellige, den rene Konst-Critik,  
 Som Pøse- og som Vinde-Nøgten sit,  
 Som kan tilkulle, og som kan oplade,  
 I Maanedes-Tidender og Uge-Blade,  
 Det Wrens Tempel udi Konstens Himmel,  
 Som har saa høi en Lind,  
 At paa det første Trappe-Trin,  
 Man alt maa blive hovedsvimmel!  
 Den Retromant Naar op af Graven,  
 Med en Kong Wolmær og hans Mand,  
 Som han har hentet op fra Hel igjen,  
 Vriet for at føre Krig med Paven!  
 Ja han er reent forhærdet,  
 Har i det Danste sig forgæbet saa,  
 At, at! jeg siger det forfærdet,  
 En Krands af Kløkker og Kiær minder  
 blaa,  
 Som Børn og Kvinder, uden Smag,  
 Selv Bønder-Piger uden Hætte,  
 Kan binde frist hver Sommerdag  
 For Sangeren, de Løbser fatte,  
 At lig en Krands, som dog i Grundten  
 Er ikke fire Skilling værd,  
 Trede Kronerne fra Laurbær-Lunden,  
 Den Glæk er kostelig og kjær!  
 D heller, sigang heller død,  
 Med Wren død i Aften-Bladet,  
 End levende, end hvid og rød,  
 Med Skam som han i Wolmærs-Kvadet!  
 At være død, det er en ærlig Sag,  
 Naar kun man er i klassisk Jord begravet  
 Men leve, haade uden Konst og Smag,  
 Til Døde dømt af dem der mest har stævet,  
 Det er en Skam,  
 Med alle Heglere, som klassisk bleve,  
 Det er en Skam,  
 Som det er dobbelt Skam at overleve!



Saa hav da Tak,  
 Forbi, til Konstens Gaard,  
 Saa mættelig du traf  
 Paa Tak, i Riibenhavn,  
 Det vederlyggelige Kamp-Led  
 Fra Klosteret i Soer,  
 Som, naar det ei blev ret udpeget,  
 Ds kunde herte fra den Konstens Lind,  
 Hi, med Genskens Pege-Vind  
 Til Pilgrims-Strad, har kiakt besjeget,  
 Ja, herte os tilbage i  
 Det gamle Barbare,  
 Da man, endog ved Konge-Vord,  
 Til Takke tog med Him fra Soer,  
 "Der smagde ei af franskst Vin,  
 "Eg ei af den, som groer ved Nils",  
 Men kun af hvad der Jolk og Drot  
 I Hvide-Liden smagde godt:  
 Kun af den Lyff, med Liv i Sang  
 At mindes Daad i Dene-Vang,  
 At samle giævre Hædres Grave  
 I Leire-Gaards Kirminde-Have!  
 D, maatte dog Genskens frie  
 Ds fra et saadant Barbare,  
 Da doer var Sjælb, som han forskod  
 At hvæde hoit om Kraft og Mod,  
 At sjuuge sødt om Daad i Fred,  
 Om Tro og Haab og Kiærlighed,  
 At sjuuge klart med holt-Kost  
 Til Sjælb i høert Dene-Vyff,  
 Eg mest til Gommen for de Smaa,  
 Som ingen Verdens Ting forskaaer;  
 Kort sagde: da, selv i Hoved-Staden,  
 Man satte Livet over Naden,  
 Man satte Binen over Kassen,  
 Man satte Lovet over Vassen,  
 Man satte Hjelden over Habet,  
 Man satte Nogen over Bladet,  
 Eg raabde plump til Jolk af Smag,  
 Rstedenfor dem hoit at hørde:  
 Ja, vrage, det er ingen Sag,  
 Men giør os Noget, som er bedre!  
 De Hottentotter! grove Anolde!  
 Det voved de at sige hoit,  
 Eg voved Marlen at bebolde,  
 Forbi det plump Led var droit,  
 Forbi Gens i Aften-Blade

Eg ei med Tooset kan indlade,  
 Der sole ei de sine Smaat,  
 Eg satte ei det Objectiv,  
 Men kalde, naar de vil giendvide,  
 Genskens Blomst en Winter-Giaf!  
 Eg siige Barbariets Dage  
 Dem vil man føre nu tilbage!  
 Ja, vil det sandelig, said man kan,  
 Det mærkes godt, paa Hjer end Ingemann,  
 Saa det er ikke Tid at sove,  
 For hvem der har for Konsten Sands,  
 Etal den ei uddoe her til Lands,  
 Hi maae en Dvst med Hjenden vove!  
 Ja, vi har ingen Tid at spille,  
 Thi hvad der har den grove Bunde-Smag,  
 Det øder om sig, Dag for Dag,  
 Saa det er alt fanstee for silde!  
 Deg, Mod i Dvst! hvad siger jeg?  
 Ved alle Herte-Vestere, dog nei!  
 For silde kiakt at tale Konstens Sag,  
 Eg skaaer paa alle Vonder-Sjælde Hrag?  
 Nei, nei, for silde kan det maalkes være  
 Til Liv at holde i den fine Smag,  
 Men ei for silde til at døe med Tre,  
 Eg salde classisist for den gode Sag!

(Fortættis.)

### Gamle Begivenheder.

(See ferr. No.)

### Troffuldighed i Svar.

Ludvig den Hjortende var engang i Bourgogne  
 og nærmede sig til Duen Wonne, omkring hvilken  
 Binen lyffes bedst. Magistraten havde sendt  
 ham Wiim imøde, og, da de hoiwse Herrer nu  
 indkaldtes, for at see ham ved Tasselet, hvor  
 de havde den Glæde, at høre ham sinde deres  
 Wiim kostelig, raabte de i deres Stoltbed over  
 dette Vidnesbyrd for deres Mankers Fortrin:  
 "Deres Majestæt maa elleris troe, at  
 vi have den endnu meget bedre!"





Saa hav da Tak,  
 Forbi, til Konstens Gaan,  
 Saa mættelig du traf  
 Paa Tak, i Riibenhavn,  
 Det vederstyggelige Kamp-Led  
 Fra Klosteret i Soer,  
 Som, naar det ei blev ret udpeget,  
 Dø kunde herte fra den Konstens Lind,  
 Vi, med Gertens Pege-Vind  
 Til Pilgrims-Strad, har kiakt besjeget,  
 Ja, herte os tilbage i  
 Det gamle Barbare,  
 Da man, endog ved Konge-Vord,  
 Til Takke tog med Kim fra Soer,  
 "Der smagde ei af fransk Vin,  
 "Eg ei af den, som groer ved Nils",  
 Men kun af hvad der Jolk og Drot  
 I Hvide-Liden smagde godt:  
 Kun af den Lyff, med Liv i Sang  
 At mindes Daad i Dene-Vang,  
 At samle giævre Hædres Grave  
 I Leire-Gaards Kirminde-Have!  
 D, maatte dog Gertens frie  
 Dø fra et saadant Barbare,  
 Da hver var Sjælb, som han forskod  
 At hvæde hoit om Kraft og Mod,  
 At sjunge sødt om Daad i Fred,  
 Om Tro og Haab og Kiærlighed,  
 At sjunge klart med hollt-Rost,  
 Til Sjænted i høert Dane-Vest,  
 Eg mest til Gommen for de Smaa,  
 Som ingen Verdens Ting forskaae;  
 Kort sagde: da, selv i Hoved-Staden,  
 Man satte Livet over Naden,  
 Man satte Binen over Kassen,  
 Man satte Lovet over Vassen,  
 Man satte Hjiden over Habet,  
 Man satte Nogen over Bladet,  
 Eg raabde plump til Jolk af Smag,  
 Rstedenfor dem hoit at hævde:  
 Ja, vrage, det er ingen Sag,  
 Men giør os Noget, som er bedre!  
 De Hottentotter! grove Anolde!  
 Det voved de at sige hoit,  
 Eg voved Marlen at bebolde,  
 Forbi det plump Led var droit,  
 Forbi Gertis i Asten-Blade

Eg ei med Tooset kan indlade,  
 Der sole ei de sine Smaat,  
 Eg satte ei det Objectiv,  
 Men kalde, naar de vil giendrive,  
 Gertens Blomst en Winter-Glaaf!  
 Eg siige Barbariets Dage  
 Dem vil man føre nu tilbage!  
 Ja, vil det sandelig, said man kan,  
 Det mærkes godt, paa Hjeret end Ingemann,  
 Saa det er ikke Tid at sove,  
 For hvem der har for Konsten Sands,  
 Skal den ei uddøe her til Lands,  
 Vi maae en Dyst med Hjenden vove!  
 Ja, vi har ingen Tid at spille,  
 Thi hvad der har den grove Bonde-Smag,  
 Det øder om sig, Dag for Dag,  
 Saa det er alt fanstee for silde!  
 Deg, Mod i Dyst! hvad siger jeg?  
 Ved alle Hægle-Vestere, dog nei!  
 For silde kiakt at tale Konstens Sag,  
 Eg skaae paa alle Vonder-Sjælde Hrag?  
 Nei, nei, for silde kan det maalkes være  
 Til Liv at holde i den fine Smag,  
 Men ei for silde til at døe med Gæ,  
 Eg salde classisist for den gode Sag!

(Fortættis.)

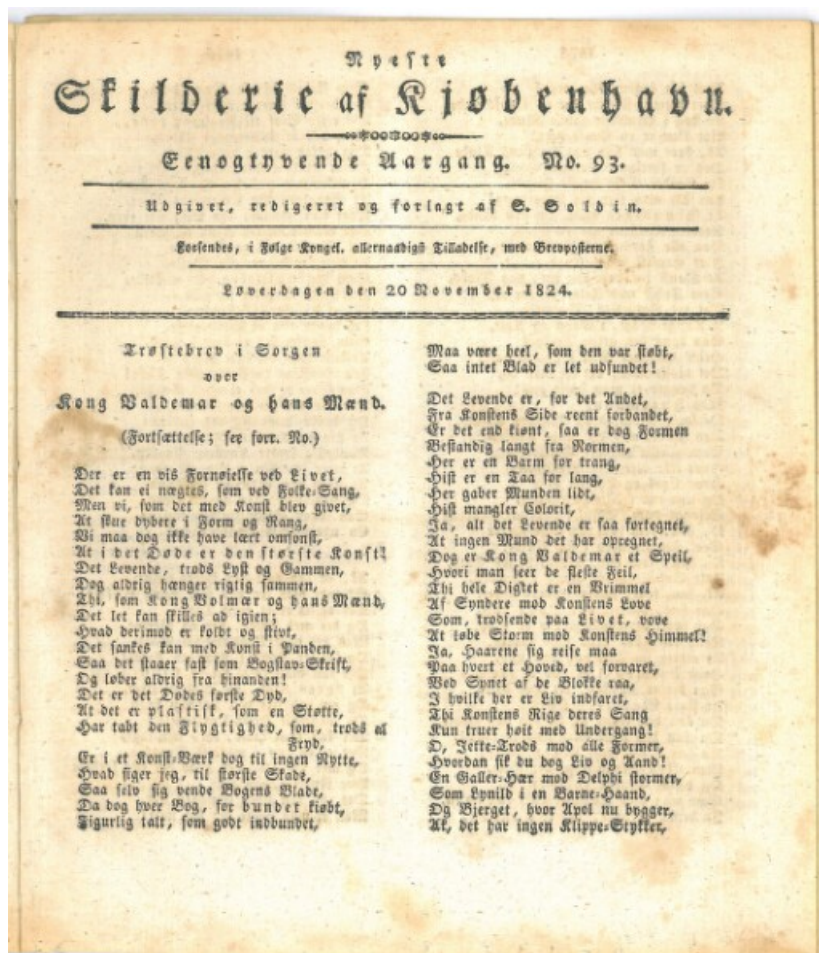
Gamle Begivenheder.

(See ferr. No.)

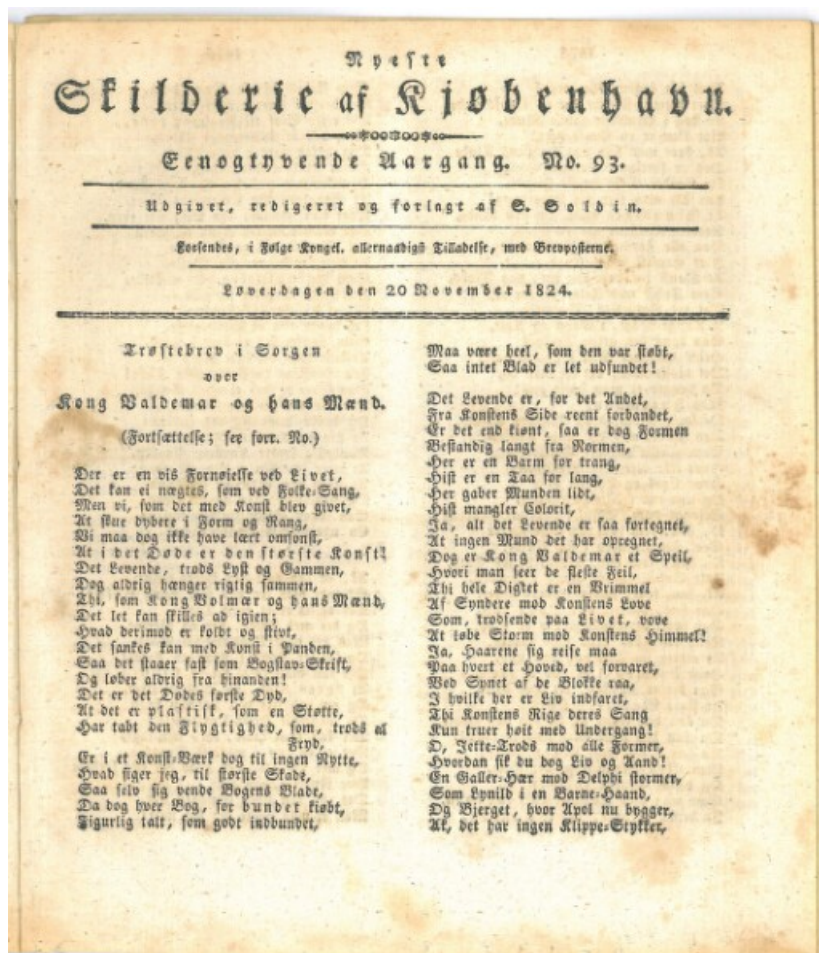
Troffuldighed i Svar.

Ludvig den Hjortende var engang i Bourgogne  
 og nærmede sig til Duen Vonne, omkring hvilken  
 Binen lyttes bedst. Magistraten havde sendt  
 ham Wiim imøde, og, da de hollise Herrer nu  
 indkaldtes, for at see ham ved Tasselet, hvor  
 de havde den Glæde, at høre ham sinde deres  
 Wiim koskelig, raabte de i deres Stoltbed over  
 dette Vidnesbyrd for deres Mankers Fortrin:  
 "Deres Majestæt maa elleris troe, at  
 vi have den endnu meget bedre!"





□ □ □





Høil har ingen Bue meer!  
 Bort Hjerz, friondt det os kan forgude,  
 Er dog i Grundten gamle Klude,  
 Hvor Bue er en Gade-Hjer!  
 Al, hvor man selv paa Konstens Linde  
 Dog er ketsfjæst mangen Gans,  
 Dg kender ei sin værste Fiende,  
 For Alt man seer sin Undergang!  
 At Grundtvig vilde, om han kunde,  
 Med sine Konstens Hoved-Stab,  
 Saa alle Former gif til Grunde  
 I et choctiff Saga-Kvad,  
 At Dank for ham var det, paa Trods,  
 Som Tydsk med Rette er for os,  
 Det ret Naturlige, Normale  
 I Xunge-Maal, i Sang og Tale,  
 Saa hans den grove Kristfar  
 Hedd gammel Skif i Danmark,  
 Det vidste man, det loe man ad,  
 Da længer ei man synse gad!  
 Men Inge mann!  
 De sette Ridderes og Blancas Skjald,  
 Den Vene, med det bløde Tone-Fald,  
 Som glæfket har det Charis-Land,  
 Hvor ikke blot Citronen groer,  
 Hvor Cress og Cythere voer  
 Dg lege end i Aften-Stunden,  
 Skjont døde, Skul i Laurbær-Lunden!  
 D, han, som har paa Uve-Fjelde  
 Seet Jis-Naturen i sin Rælde,  
 D, han, som har, i Mai-Lands Eden,  
 Følt Sol-Naturens Kraft i Soeden,  
 Al, han, som, under Komas Vuer,  
 Har seet, hvortil det Døde duer,  
 Har lært, at Konstens Liv er Død,  
 Dens døde Liv dens store Gaade,  
 At aldrig sin Triumph den ned,  
 Hvor Formen ei sit Lov at raade,  
 Saa det er Konsten, ret med Heid  
 At faae Materien iidel!  
 Da kan den tegne og da kan den maale,  
 Da kan den male efter Knaave-Maale,  
 Da seer i Alt man ingen Dele,  
 Men ifkun Stygge af det Hele,  
 Dg denne Stygge er Idren,  
 Som man med Konstner-Blik kan se'en,  
 Da begne Stygge, det er Kanden,

Som Skabes efter Haanden,  
 Det bedst i Jærver og i Stene,  
 Det rette Stof til Former vene,  
 Men, ved et vilberregnet Mord,  
 Dog ogsaa godt i døde Død!  
 Hvem Fulde tænkt, at Inge mann,  
 Hjemkommet med fra Konstens Land,  
 At Sangren ved Skienheds Ater,  
 Naar han fornem, den Sag var reen,  
 Der maatte sættes Kiid og Bem  
 Til Blancas luffige Gellater,  
 At han, med sanni sin Døstie,  
 Som dog naturlig var at falde,  
 Da Fulde forgelig forsælde  
 Til et historisk Kæsterie,  
 Dg bygge paa et Dannevirke,  
 Som, synke det ei brat i Jord,  
 Udskille maas det hele Nord  
 Fra Konstens tydsk-catholiske Kirke!  
 Han saae, og det ei uden Sands,  
 Det Døde i sin hele Glands,  
 Dg kunde blind sig dog intilblide  
 At Liv og Kand er Konstens Kiide,  
 Vandbellig spotte Konstner-Gaaden,  
 At meer end Liv er Lese-Maaden,  
 At uden den er Kraft og Kynd  
 Dg Kærlighed den første Synd,  
 Saa ingen Skienhed kan forføne  
 En uharmonisk Bønde-Tone!  
 Al, at saa gølt han kunde vælge,  
 Skjont ham for Die stod Kong Helge!  
 Det ogsaa er et episk Digt,  
 Dg det med Hvide, Liv og Barme,  
 Men der gior Digteren sin Pligt,  
 Dg lægger Konst i Kraftens Armel!  
 Det kan man føle, det er Kied  
 At vores Kied, og Kand beretter,  
 Dg om end lidt paa Formen brød  
 De mageløse Helte-Krafter,  
 Det kan man taale, thi, som sagt,  
 Det er os selo i mythisk Dragt,  
 Dg med sig selo, med hvad der kan forhøse  
 Vor Kydelse, om lit  
 Det end kan stede Smagen lidt,  
 Man ei maa regne det saa nøie!





Smaa-Pletterne er kun Bedris  
 Derpaa, at man det Dødes Priss  
 Et lettelig kan overdrive,  
 Thi det iuldent kan Formen blive,  
 Der, naar man ret har lært at siie,  
 Paa haab der stoder kan man siie,  
 Til som et Spil det bliver glat,  
 Det ene ganske som det Andet,  
 Saa Intet meer kan synes mat,  
 Og Intet heller smage vandet!  
 O, derfor giv dig gode Stunder,  
 Og lær engang Bandalens Kunder,  
 Hvor smagløst og hvor blødt de vaige  
 Imellem Kaldemar og Heige,  
 De Sværmete, som har ei Sands,  
 Selo ei i Nordens Gubens Stands,  
 For deres eget Riid og Hod,  
 Som rører sig med Kraft og Mod,  
 Og i imed forguder Troppen,  
 Der vel har faaet lidt Riid paa Kroppen,  
 Na vel endog lidt Been i Nafen,  
 Men har et hjantet Naanins-Nafen,  
 Og er, paa skaffels Burtis nar,  
 Barbærer en og hver!  
 Na, lær dem dog, isald du kan,  
 Hvad der er klart for vor Forskand,  
 At det er Konsten i en Digterhaand:  
 Normaliter af Riid at have Raad,  
 Og Bandalisme, tverrimod,  
 Af Raad at have Riid og Hod,  
 Saa for Kong Holmar og hans Raad  
 Sig tørst maa hver Konstens Ven!

(Fortætted.)

### Gaule Begivenheder.

(See forr. No.)

Det kommer der ud af at være hæslig.

Hertugen af Roqueleure, der var meget  
 bidende af sig, tog en Dag til Versailles, uden  
 Heige, uden Dyfzig, i een af de Bogue, der pleiede

at holde i Gaben "St. Thomas du Louvre",  
 og hvor Enhver kunde faae Plads for sin  
 Skilling. Han var ikke meget pyntet; en stor  
 Dverkjole indhyllede ham fra overst af til ned-  
 derst, og hans eget Udseende var ikke just skif-  
 tet til at holde paa Rangelen af et pyntet Ud-  
 seende. I denne Dragt og med hatten ned i  
 Vinene trykte han sig op i en Dagdrag af Bog-  
 men, uden at agte paa sit øvrige Rejsefæ-  
 lled. Men, han havde ikke hørt længe, før han, Na-  
 gen af den overordentlige Hæslighed, der udmær-  
 kede den Herre, som lad sig overfor ham, inaa-  
 se og af et Slags Sympathie, gav sig i  
 Samtale med samme Person. Han fik Mand-  
 dens Navn at vide, Høvelid og de Grunde,  
 hvorfor han tog til Versailles. Det var en  
 skikkelig Adelsmand fra Auvergne, der kom fra  
 sin Hjemstavn formiddels en Procès. Han havde  
 Sog med Domaineforpagterne; og flere Kjen-  
 delser, der vare faldne til hans Fordeel, syntes  
 at tale for hans Sogs Retfærdighed. Det, som  
 det egenlig gik ud paa, var ublagte 100,000  
 Rdlr., hvilke man beregnet ham for År for År  
 ved at bygge Banfæstig; over over Banfæstige-  
 der. For nu at faa udvirket et kongeligt Retts-  
 sprog reise den skaffels Raad jevnlig til Ver-  
 sailles; men han kunde have endt sine Dage af  
 Alderdom, uden dog at have set Ende paa sin  
 Procès, om ei Hertugen havde taget sig hans  
 Sog til Hjerte og erklæret sig for hans Bes-  
 styrtter og nu for Ansøgeren paa hans Vegne.  
 Efter med al Laalmodighed at have hørt paa  
 den fjedsommelige Udsvilling af de forskellige  
 Ghicaner, hvormed Sagen var spækket, sagde  
 Hertugen omsider: "Deres Modstandere have  
 brugt en lumpen Fremgangsmaade. Jeg seer  
 nok, at Dem fattes Bestyrttelse, og at hine  
 Herreer misbruge saavel den Credit, de selv  
 faae i, som Deres Trang til Renner; men  
 jeg skal skrive en Grande derfor. Kongen veed  
 det bestemt ikke; thi han er alfor stor en Kjen-  
 de af Uret, for at skulle taale Sigt. Sog De  
 mig imorgen tidligt, saa skal jeg foreskille Dem  
 for ham, naar han gaar i Messien, og De skal  
 see, at vi have gaaet den enrette Raade at  
 ende Sagen paa!" Manden fra Auvergne, der  
 ikke sandt det mindste Andefaldende ved hile Hæ-



Smaa-Pletterne er kun Beviis  
 Derpaa, at man det Dødes Priss  
 Et lettelig kan overdrive,  
 Thi det iuldenbt kan Fortmen blive,  
 Der, naar man ret har lært at siie,  
 Paa haab der stoder kan man siie,  
 Til som et Spil det bliver glat,  
 Det ene ganske som det Andet,  
 Saa Intet meer kan synes mat,  
 Og Intet heller smage vandet!  
 O, derfor giv dig gode Stunder,  
 Og lær engang Bandalens Kunder,  
 Hvor smagløst og hvor blødt de vaige  
 Imellem Kaldemar og Heige,  
 De Sværmete, som har ei Sands,  
 Selo ei i Nordens Gubens Stands,  
 For deres eget Riid og Hod,  
 Som rører sig med Kraft og Mod,  
 Og t. imed forguder Troppen,  
 Der vel har saaret lidt Riid paa Kroppen,  
 Na vel endog lidt Been i Nafen,  
 Men har et hjantet Naankins-Nafen,  
 Og er, paa skaffels Burtis nar,  
 Barbærer en og hver!  
 Na, lær dem dog, isald du kan,  
 Hvad der er klar for vor Forskand,  
 At det er Konsten i en Digterhaand:  
 Normaliter af Riid at have Rand,  
 Og Bandalisme, hverimod,  
 Af Riid at have Riid og Hod,  
 Saa for Kong Holmar og hans Rand  
 Sig tørst maa hver Konstens Ven!

(Fortætted.)

### Gaule Begivenheder.

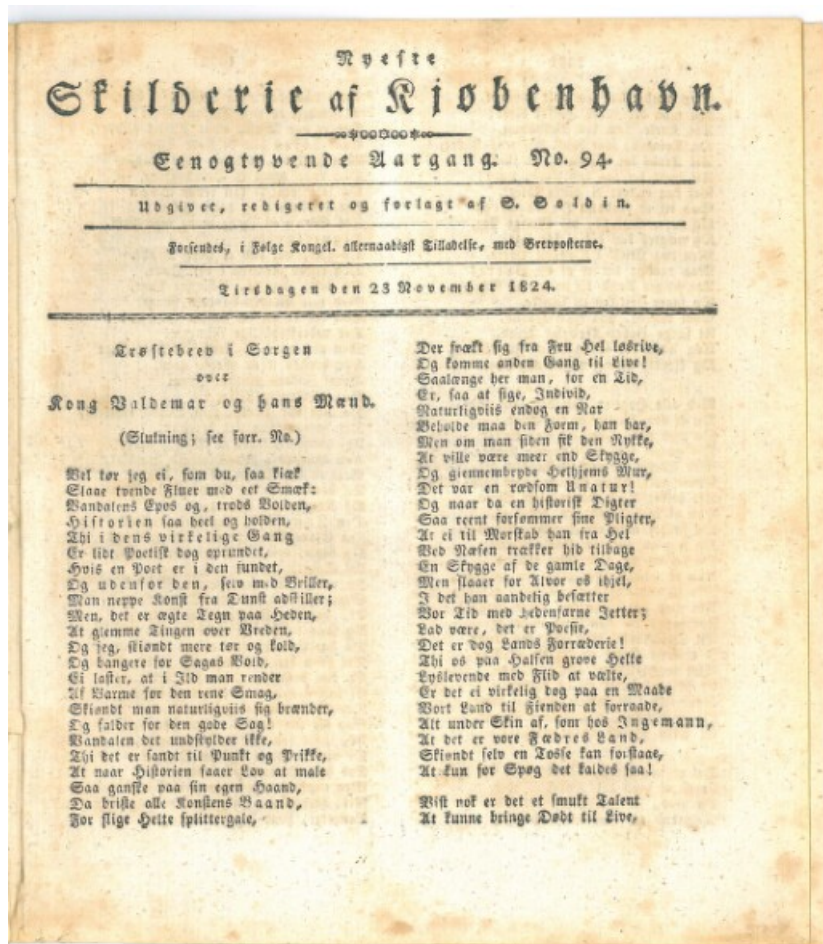
(See forr. No.)

Det kommer der ud af at være hæslig.

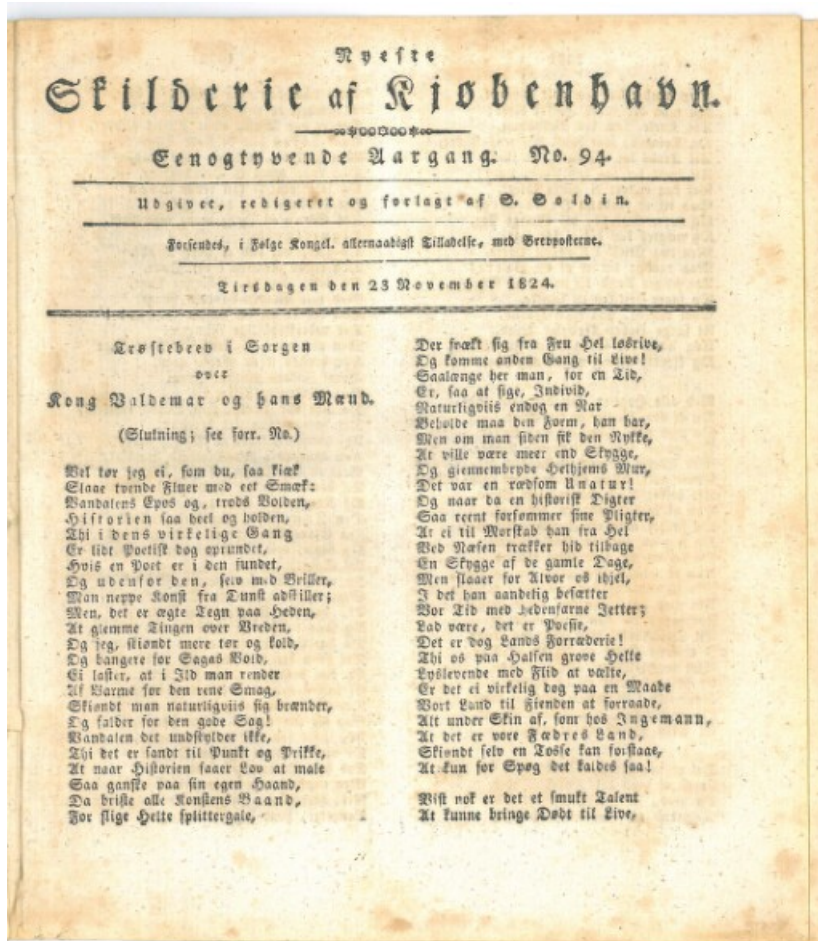
Hertugen af Roqueleure, der var meget  
 bidende af sig, tog en Dag til Versailles, uden  
 Heige, uden Dyfigt, i een af de Bogue, der pleiede

at holde i Gaben "St. Thomas du Louvre",  
 og hvor Enhver kunde faae Plads for sin  
 Skilling. Han var ikke meget pyntet; en stor  
 Dverkjole indhyllede ham fra øverst af til ne-  
 derst, og hans eget Udseende var ikke just skif-  
 tet til at holde paa Rangelen af et pyntet Ud-  
 seende. I denne Dragt og med hatten ned i  
 Vinene trykte han sig op i en Dagdrag af Bog-  
 men, uden at agte paa sit øvrige Rejsefæ-  
 lighed. Men, han havde ikke hørt længe, før han, Na-  
 gen af den overordentlige Hæslighed, der udmær-  
 kede den Herre, som lad sig overfor ham, inaa-  
 se og af et Slags Sympathie, gav sig i  
 Samtale med samme Person. Han fik Mand-  
 dens Navn at vide, Hæslighed og de Grunde,  
 hvorfor han tog til Versailles. Det var en  
 skikkelig Adelsmand fra Auvergne, der kom fra  
 sin Hjemstavn formiddels en Process. Han havde  
 Sog med Domaineforpagterne; og flere Kjen-  
 delser, der vare faldne til hans Fordeel, syntes  
 at tale for hans Sogs Retfærdighed. Det, som  
 det egenlig gik ud paa, var ublagte 100,000  
 Rdlr., hvilke man beregnet ham for År for År  
 ved at bygge Bankefæstninger over Bankefæst-  
 ninger. For nu at faar udvirket et kongeligt Røgt-  
 sprog reise den skaffels Rand jævnlig til Ver-  
 sailles; men han kunde have endt sine Dage af  
 Alderdom, uden dog at have set Ende paa sin  
 Process, om ei Hertugen havde taget sig hans  
 Sog til Hjerte og erklæret sig for hans Bes-  
 tyttelse og nu for Ansøgeren paa hans Regne.  
 Efter med al Laalmodighed at have hørt paa  
 den fjedsommelige Udsvilling af de forskellige  
 Ghicaner, hvormed Sagen var spækket, sagde  
 Hertugen omsider: "Deres Modstandere have  
 brugt en lumpen Fremgangsmaade. Jeg seer  
 nok, at Dem fattes Beslyttelse, og at hine  
 Herreer misbruge saavel den Credit, de selv  
 faae i, som Deres Trang til Renner; men  
 jeg skal skrive en Grande derfor. Kongen veed  
 det bestemt ikke; thi han er alfor stor en Hende  
 af Uret, for at skulle taale Sigt. Sog De  
 mig imorgen tidligt, saa skal jeg foreskille Dem  
 for ham, naar han gaar i Messien, og De skal  
 see, at vi have gaaet den enrette Raade at  
 ende Sagen paa!" Manden fra Auvergne, der  
 ikke sandt det mindste Andesalende ved hele Hæ-









□ □ □



Men vorder det saa galt anvendt,  
Da maas det vores Helstot blive;  
Thi Karle, som den Bedemans,  
Dg Kvinder, som hans Hjertens-Hjære,  
Al Trods for Smagens, er i Haand  
Al Hwad det kan end skulde være!  
Hil kan enhver si giere Sigt,  
Saa til et saadant Heltes Digt  
Dg horer Konst, vil Mange sig,  
Dg nægtes kan det ei saa ligt,  
Men dog Gittil i Dødens Port,  
Maas raade: det er af de Sorte;  
Thi bliver Land til meer end Skygge,  
Da saar Gittilen en Ulykke,  
Som vorder, paa egen Haand,  
At salge Hoved-Løb for Land,  
Lag Land for Skyggen af Hørfanden,  
Dg kienkte aldrig nogen anden!

Med alle Heglere, kan det goae godt,  
Da er vor Herlighed til Spor,  
Da med vor Konst og vor Gittil  
Det gaar, som det i gamle Dage  
Med Messie og med Skarvildt gif,  
Gaar galt, gaar Hævt, gaar reent tilbage;  
Thi bliver Land det minste Mere  
End vi med Konst kan behilære,  
Da smiler man ad Konstens Drafter,  
Dg leer ad hver en Høgle-Mæster,  
Dg da nu vi, saavel som Væsen,  
Kan er, hvad Mængden om os troer,  
Med Mængdens latter krydes Staven,  
Thi med dens Læ vor Land ubvoer!  
Forgjæves da kan Gud vi sende  
Al Lybtiland, eller Verdens Ende,  
I alskens Værd og Steen og Dyr  
Siet ingen Doctor Stage fyr  
Et Mibdet sandt til at ølve,  
Hvad selv i Grundten dødt vil blive,  
Dg ønsker kun, paa Værens Regne,  
Et Skin af Liv sig at tilegne!

Det er vor Trøst, kiøndt siet det lyder,  
Fordi vi vrod det Dødes Dyr,  
Dg veed, at Ingen har det Heid  
"Afgaavt at faae en Død ihjel,

"Sels naar han maas i Grædset bide,  
"Al Jerdeel er paa Dødens Side!"  
Det er vor Trøst, naar Alting glipper,  
Som Løks paa de flade Klipper;  
Men først vi, for den gode Sag,  
Dg vove maas et Hoved-Slag,  
Dg see, om vi kan redde Sven  
Fra Røsmær og hans Mand;  
Thi Sven vi byde maas med Pris,  
Figurligvis,  
Da han, om end et uden Brøde,  
Dg ekked Konsten i det Døde,  
Dg fød, som vi, i Renne-Pagt,  
Med hele Slaven-Landets Magt,  
Saa der er alt for megen Uenighed i  
Det vederfugelige Nimerie!  
Men at, naar til Kong Sven at faae  
Kan bruges liden Bønde graa,  
Hvem Jvæns plumpe Ironi  
Saa oienynlig stikker i,  
Da med vor Kamp, som Svends omtrent,  
Det synes ikkun slet bevendt;  
Thi hvem vil troe, at Bedemans  
Kan drømfes i den Steerfuld Mand,  
Som er det Æneste, vi har  
Til baade ham og Waldemar!  
Dg Kvænderne, især den Æne,  
Den Ingefrib, der springer luft  
Fra Slaves-Snekken ud i Kiøge-Bugt  
Dg tager, med sit Drenning-Væsen,  
Al Skarvildt selv ved Væsen,  
Da raader til hver Kiende: Fiølv!  
Som om hun var fra Saga selv,  
At, hvo kan Marken dem forneme!  
Dg saet de Lov at løbe Vandet om,  
Da har Gittilen selv afløst sin Dem,  
Thi hvad den deet umuelig sandt,  
Er kun desvære, alt for sandt,  
Et sattet end, paa Mærk og Skude,  
Der Veilere til siige Brude,  
Saa jeg ser næsten vadede paa,  
At, hvidt saa fort de kunde gaar,  
De vilde, inden korten Dage,  
Det hele Dammærk indtage!  
Men tank ei, jeg berømmer Sigt!  
Nei, tværtimod, jeg gler min Sigt,  
Denpitter, hvad jeg har opdaget,



Men vorder det saa galt anvendt,  
Da maas det vores Helstot blive;  
Thi Karle, som den Bedemans,  
Dg Kvinder, som hans Hjertens-Hjære,  
Alt Trods for Smagens, er i Haand  
Alt hvad det kan end skulde være!  
Vel kan enhver si giere Sigt,  
Saa til et saadant Heltes Digt  
Dg horer Konst, vil Mange sig,  
Dg nægtes kan det ei saa ligt,  
Men dog Gritik i Dødens Port,  
Maas raade: det er af de Sorte;  
Thi bliver Land til meer end Skygge,  
Da saar Gritiken en Ulykke,  
Som vorder, paa egen Haand,  
At salge Hoved-Løb for Land,  
Lag Land for Skyggen af Forstanden,  
Dg kienkte aldrig nogen anden!

Med alle Heglere, kan det gaar godt,  
Da er vor Herlighed til Spor,  
Da med vor Konst og vor Gritik  
Det gaar, som det i gamle Dage  
Med Messie og med Skarvildt gif,  
Gaar galt, gaar Hævt, gaar reent tilbage;  
Thi bliver Land det minste Mere  
End vi med Konst kan beholde,  
Da smiler man ad Konstens Drafter,  
Dg leer ad hver en Høje-Mæster,  
Kun er, hvad Mængden om os troer,  
Det Mængdens Ratter brydes Staven,  
Thi med dens Lea vor Land ubser!  
Forgjæves da kun Gud vi sende  
Til Lykkeland, eller Verdens Ende,  
I alskens Værd og Steen og Dyr  
Siet ingen Doctor Stage fyr  
Et Middel fandt til at ølve,  
Hvad selv i Grundten dødt vil blive,  
Dg ønsker kun, paa Herrens Regne,  
Et Skin af Liv sig at tilegne!

Det er vor Trøst, kiøndt fort det lyder,  
Fordi vi vrod det Dødes Dyr,  
Dg veed, at Ingen har det Held  
"Afgaavt at faae en Død ihjel,

"Sels naar han maas i Grædset bide,  
"At Jerdeel er paa Dødens Side!"  
Det er vor Trøst, naar Alting glipper,  
Som Løks paa de flade Klipper;  
Men først vi, for den gode Sag,  
Dog vove maas et Hoved-Slag,  
Dg see, om vi kan redde Sven  
Fra Røsmær og hans Mand;  
Thi Sven vi byde maas med Pris,  
Figurligvis,  
Da han, om end et uden Brøde,  
Dog ekked Konsten i det Døde,  
Dg stod, som vi, i Henne-Pagt,  
Med hele Slaven-Landets Magt,  
Saa der er alt for megen Æmhed i  
Det vederfugelige Nimerie!  
Men at, naar til Kong Sven at faae  
Kan bruges liden Lønde graa,  
Hvem Jydens plumpe Ironi  
Saa oienynlig sikker i,  
Da med vor Kamp, som Svends omtrent,  
Det synes ikkun let bevendt;  
Thi hvem vil troe, at Bedemans  
Kan drømfes i den Steerfuld Mand,  
Som er det Æneste, vi har  
Til baade ham og Waldemar!  
Dg Kvænderne, især den Æne,  
Den Ingefrib, der springer luft  
Fra Slaves-Snekken ud i Kiøge-Bugt  
Dg tager, med sit Drenning-Væsen,  
Ull Svartfæg selv ved Næsen,  
Da raader til hver Kiende: fies!  
Som om hun var fru Soga selv,  
At, hvo kan Marken dem forneme!  
Dg saet de Lov at løse Vandet om,  
Da har Gritiken selv aflagt sin Dem,  
Thi hvad den deel umælig sandt,  
Er kun desvære, alt for sandt,  
Et satted end, paa Mærk og Skude,  
Der Veilere til siige Brude,  
Saa jeg ser næsten vadede paa,  
At, hvidt saa fort de kunde gaar,  
De vilde, inden korten Dage,  
Det hele Dammærk indtage!  
Men tank ei, jeg berømmer Sigt!  
Nei, tværtimod, jeg gier min Sigt,  
Denpitter, hvad jeg har opdaget,



At om vi end maae tabe Slaget,  
 Vi vinde dog vor Sag,  
 Saa at, naar det skal have Slænge,  
 Da maa, til Skandfal for sin grove Smag,  
 Wandalen selv sig hænges?  
 Det er vel haardt, men det er Pligt,  
 At trække Mafften eller Bælgen  
 Af den forroste Kloster-Helgen:  
 Hans Wolmar er ei Lyve-Digt!  
 Jeg vælger dette Ord med Fjeld,  
 Skiond neppe meer end Vild af Maalet  
 Fra Kæmpe-Bjorne er fjaalet,  
 Og fra Hæroen lidt Rum og Tid,  
 Saa alt det Kæmpe, som er Regnet,  
 Er, for saa vidt, Wandalens Gaet!  
 Resuben, hvad til vores Gaaen  
 Han skal, det er ham fikrænket,  
 Thi haardt han hører Helte-Naavn  
 Kan bely saa godt som Caros banket,  
 Da var der ingen Stude flødt,  
 Da kunde Alt vi overseet:  
 Men nu er det tilbunds et Lyve-Digt,  
 Naar Ordet bliver ret forloftet,  
 Thi Skjalden skal, jeg gjør min Pligt,  
 Etial som en Naavn fra hele Folket,  
 Og hvor kiant man end i Poesie  
 Relmuffe kan det Lyverie,  
 Man sætte Hjerte for, man sætte Hjerte  
 bog,  
 "En Lyve er dog en Lyve, det er en afgjort  
 Sag!"  
 Den Lyve-Naavn er vel let udgrundet,  
 At hvad man skal, det bør man fundet,  
 Men lad ham der kun smutte ind,  
 Reed han et Hul, veed jeg en Vind:  
 Den Ting vel fandtes, hvor den var,  
 Og Danmark's Hjerte dog alt længe  
 I Kæniken holdt op at hænges  
 Med Axel og Kong Waldemar,  
 Det hænges knap endnu ved Landet,  
 End lige da, ved noget Andet,  
 Og naar vi veduget finder  
 Bort Hjerte hos de Mand og Kvinder,  
 Som, over Caros Kloster-Graus,  
 Nu leder om, fra Hus til Hul,  
 Da har Wandalen dem kun givet,  
 Hvad først han skal og uaf Livet;

Og hver vor tabte Stal er indé,  
 Unøgtelig vor Lyve vi finde!  
 Det er forskrækkeligt, men det er sandt,  
 I Lectør Ringemann vor Lyve vi sandt,  
 Saa han, i sine bedste Klæder,  
 Er en forhardet, grov Misbæder,  
 Som ei paa Stand og Vilkaar saae,  
 Jo, spæred ei engang de Smag,  
 Men rev dem Hjertet uaf Livet,  
 Og har Barbarerne det givet,  
 Har raabt paa deres Hællot Rod  
 Med hele Danmark's Hjerte-Blod!  
 O, sy ham on, den Lands-Horader!  
 Den grimme Ulo i Raare-Klæder,  
 Hvad siger jeg, den Gris saa gram,  
 I en upfildig Hingles-Ham!  
 Thi slog han ei, som Rattergalen,  
 Saa tilfelig, født i Bege-Salen,  
 Inddysfed os med Sang i Stov,  
 Og skal saa Hjertet, mens vi sov!  
 Jo, det var grovt, det maa man sige,  
 Og sande maa hver salterk Pige,  
 Hver jydsk og fynsk og søllandisk med,  
 Skiond selv for det Elags Lyverie  
 Smaafigerne er hielden fræ,  
 Saa groot det bør ei finde Sted!  
 Og dog, det Sted blev seent forvundet,  
 Dog bør, desværre, Sted det fundet;  
 Thi hvilken Danst, som end Eligt,  
 Sandt ei sit Hjerte i det Lyve-Digt!  
 Spørg kun hvor Sæmand bræ,  
 Som stik det forladne hav!  
 Spørg kun hvor adel Kriar,  
 Som drog for Danmark Sværd!  
 Spørg alle danske Piger  
 Og hvem de have kjær!  
 Spørg dem! paa Slæde-Sneffen,  
 Spørg dem! paa Moens Kint,  
 Spørg dem! i Kampen-Raffen,  
 Med Svantevit og Flint!  
 Spørg dem! ved Konge-Kilde,  
 Spørg dem! ved Bøllups-Gilde,  
 Jo, spørg dem, hardad hvor du vill!  
 Og her, om de ei hvare:  
 Vi fiende vore Wahre,  
 Det Hjerte bør os till!



□ □ □



At om vi end maae tabe Slaget,  
 Vi vinde dog vor Sag,  
 Saa at, naar det skal have Slange,  
 Da maa, til Skandbel for sin grove Smag,  
 Wandalen selv sig hænge?  
 Det er vel haardt, men det er Plikt,  
 At trække Mafften eller Balgen  
 Af den forroste Kloster-Helgen:  
 Hans Wolmar er ei Lyve-Digt!  
 Jeg vælger dette Ord med Hlid,  
 Skiond neppe meer end Vids af Maalet  
 Fra Kæmpe-Biforne er Hijalet,  
 Og fra Hæroen lidt Rum og Tid,  
 Saa alt det Kæmpe, som er Regnet,  
 Er, for saa vidt, Wandalens Gaet!  
 Resuben, hvad til vores Gaan  
 Han skal, det er ham fikrænket,  
 Thi haardt han høet Helt-Naavn  
 Kan bely saa godt som Caros banfket,  
 Da var der ingen Stude flædt,  
 Da kunde Alt vi overfest:  
 Men nu er det tilbunds et Lyve-Digt,  
 Naar Ordet bliver ret forloftet,  
 Thi Skjalden skal, jeg gjør min Plikt,  
 Etial som en Naavn fra hele Folket,  
 Og hvor kiant man end i Poesie  
 Relmuffe kan det Lyverie,  
 Man sætte Hjerte for, man sætte Hjerte  
 bog,  
 "En Lyve er dog en Lyve, det er en afgjort  
 Sag!"  
 Den Lyve-Naavn er vel let udgrundet,  
 At hvad man skal, det bør man fundet,  
 Men lad ham der kun smutte ind,  
 Reed han et Hul, veed jeg en Vind:  
 Den Ting vel fandtes, hvor den var,  
 Og Danmark's Hjerte dog alt længe  
 I Kænften holdt op at hænge  
 Med Axel og Kong Waldemar,  
 Det hængte knap endnu ved Landet,  
 End lige da, ved noget Andet,  
 Og naar vi veduagret finder  
 Bort Hjerte hos de Mand og Kvinder,  
 Som, over Caros Kloster-Graus,  
 Nu leder om, fra Hus til Hul,  
 Da har Wandalen dem kun givet,  
 Hvad først han skal og uaf Livet;

Og hver vor tabte Stal er indé,  
 Unægtelig vor Lyve vi finde!  
 Det er forskrækkeligt, men det er sandt,  
 I Lectør Rygemann vor Lyve vi sandt,  
 Saa han, i sine bedste Klæder,  
 Er en forhardet, grov Misbæber,  
 Som ei paa Stand og Vilfaar saae,  
 Jo, spæred ei engang de Smag,  
 Men rev dem Hjertet uaf Livet,  
 Og har Barbarerne det givet,  
 Har raabt paa deres Hællot Rod  
 Med hele Danmark's Hjerte-Blod!  
 O, sy ham on, den Lands-Horradet!  
 Den grimme Ulo i Raare-Klæder,  
 Hvad siger jeg, den Gris saa gram,  
 I en upfildig Hingles-Ham!  
 Thi slog han ei, som Rattergalen,  
 Saa tilfelig, født i Bege-Salen,  
 Inddysfed os med Sang i Stov,  
 Og skal saa Hjertet, mens vi sov!  
 Jo, det var grovt, det maa man sige,  
 Og sande maa hver salterk Pige,  
 Hver jydsk og fynsk og søllandsk med,  
 Skiond selv for det Elags Lyverie  
 Smaapigerne er hielden fræ,  
 Saa grovt det bør ei finde Sted!  
 Og dog, det Sted blev seent forvundet,  
 Dog bør, desværre, Sted det fundet;  
 Thi hvilken Danst, som end Eligt,  
 Kæmpe ei sit Hjerte i det Lyve-Digt!  
 Spørg kun hvor Sæmand bræ,  
 Som stik det forladne Hav!  
 Spørg kun hvor adal Kriar,  
 Som drog for Danmark Sværd!  
 Spørg alle danske Piger  
 Og hvem de have kjær!  
 Spørg dem! paa Slæde-Sneffen,  
 Spørg dem! paa Moens Kint,  
 Spørg dem! i Kampes-Kaffen,  
 Med Svantevit og Flint!  
 Spørg dem! ved Konge-Kilde,  
 Spørg dem! ved Bøllups-Gilde,  
 Jo, spørg dem, hardtad hvor du vill!  
 Og her, om de ei hvare:  
 Vi fiende vore Wahre,  
 Det Hjerte bør os till!





See, nu er Lyden hængt  
 Og vi har Spillet vundet,  
 Thi naar man kommer frøngt,  
 Paa Hjertet nær, er Alting fundet,  
 (Eftiend der det lagdes ei)  
 Paa Sagas Konge-Vei!  
 Ja, nu er Lyden hængt,  
 Og vi har Spillet vundet,  
 Men har vi og betænt  
 Hvortil den Lyd er bundet!  
 Jeg siger det med Smerte:  
 Til hele Danmarks Hjerter,  
 Saa Gølgens Ravn  
 Er alle Daners Ravn!  
 Om vi nu end, med ærlig Smerte,  
 Vil sige: Digter tier!  
 Det skal os i voert Hjerter  
 At du skal hænge der,  
 Saa venlig og saa vakkert,  
 Som en poetisk Prækt,  
 Til Svot for Aftenbækt,  
 Is, for hver Konens Bækt,  
 Som, hvis han kunde sjunge,  
 Jeg kom fra din Aunge,  
 Med Svanden af sin Pen!  
 Du kunde vel opdraget,  
 Om ei i Deltæ-hægt,  
 Saa dog paa Roare-Stien,  
 Benyttet Poesien,  
 Hjort, med et Messerhæfte,  
 Langt anderledes Blyt!  
 Vand paa, du ei vil sjæle Hjertes meer,  
 Saa skal vi glat dig nær,  
 Og roaber ud med Glæde:  
 Det er en afgjort Sag,  
 Han prøved kun at træde  
 For Spøg, i Høllens Smag,  
 Han stæv, for Løier Fun,  
 Den hymnislange Kamp-Vise,  
 For at dog adrig meer i Lund  
 Det gamle Løi man skalde prise,  
 For ret af gjore stat  
 Det Stykke Arbeid er slet ikke svært,  
 Ei over, men langt under  
 For Digten nuomfunder!  
 Om vi end fierlig tale saa,  
 Jeg dog ter vade paa,

Han lunt i Eliaget smidder,  
 Om Munden tæt sig vilke,  
 Og svarer: mange Løl!  
 Der er vist meget mere under,  
 End jeg i Hast abgeunder,  
 Som, under, det er Snak;  
 Men jeg er vel fornøiet,  
 I være ligesaa!  
 Som Lykken os har soiet  
 For Lødd vi nyde maat!  
 En holder mest ad Livet,  
 En anden helst vil døe,  
 Hver leile, kan han driv'et,  
 I Fred sin egen Sæ!  
 Saa har nu min jeg soilet,  
 Og priser Lykkens Spil,  
 Da ei jeg har forsoilet  
 Den Havn, jeg sværed til;  
 Sid eberd hoi Slavne  
 Maat gaat for fulde Seil,  
 Og snart i Bugten haave,  
 Over et man spinger seil,  
 Over Stoffet, rigtig bundet,  
 Sig bærer for at se,  
 Over Alting er afbundet  
 Til Speil for en Avel!  
 Ja, noget Sigt han fikert har paa Munden,  
 Thi han er hunt i Grundten,  
 Alt som den falske Søler-Klang  
 I hans Sirens-Sang!  
 Ni kan jo sagtens med det Ende  
 Betale ham for Sigt,  
 Og skal bevise, ingen Lønde  
 Forsoare et episk Digt,  
 Saa naar hans Evos buger Lønde,  
 Er han en episk Hønder;  
 Men fikert voerer han: slet ub!  
 Stul kun den hete Titel ud,  
 Saa der ei bliver meer igien  
 End blot: Kong-Votmer og hans Mand!  
 Indtil, gid sibe, selv blandt Daner,  
 Man giffes godt kun i Romaner,  
 Man toaler vel, for Tingens Skud,  
 Et Navn, som Krosnikke-Lyd,  
 Men kald mit Nlim kun hvad I vil:  
 En Lange-Veg, et Lirc-Spil,  
 Is, vil saa gramt I Konsten hævne:



□ □ □

See, nu er Lyden hængt  
 Og vi har Spillet vundet,  
 Thi naar man kommer frøngt,  
 Paa Hjertet nær, er Alting fundet,  
 (Eftiend der det lagdes ei)  
 Paa Sagas Konge-Vei!  
 Ja, nu er Lyden hængt,  
 Og vi har Spillet vundet,  
 Men har vi og betænt  
 Hvortil den Lyd er bundet!  
 Jeg siger det med Smerte:  
 Til hele Danmarks Hjerte,  
 Saa Gai gens Navn  
 Er alle Daners Favn!  
 Om vi nu end, med ærlig Smerte,  
 Vil sige: Digter tier!  
 Det skal os i voert Hjerte  
 At du skal hænge der,  
 Saa venlig og saa vakkert,  
 Som en poetisk Prækt,  
 Til Svot for Aftenbækt,  
 Is, for hver Konens Bækt,  
 Som, hvis han kunde hvinge,  
 Jeg kom fra din Avinge,  
 Med Svanden af sin Pen!  
 Du kunde vel udbraget,  
 Om ei i Deltæ-hægt,  
 Saa dog paa Raare-Stien,  
 Benyttet Poesien,  
 Hjort, med et Messerhæfte,  
 Langt anderledes Blyt!  
 Vand paa, du ei vil hjæle Hjertes meer,  
 Saa skal vi glat dig nær,  
 Og raaber ud med Glæde:  
 Det er en afgjort Sag,  
 Han prøved kun at træde  
 For Spøg, i Høllens Smag,  
 Han stæv, for Løier Fun,  
 Den hvoimilslange Kamp-Vise,  
 For at dog adrig meer i Lund  
 Det gamle Løi man skalde prise,  
 For ret at gjøre stat  
 Det Styffe Arbeid er slet ikke svært,  
 Ei over, men langt under  
 For Digten nuomfundet!  
 Om vi end fierlig tale saa,  
 Jeg dog ter vade paa,

Som lunt i Eliaget smidder,  
 Om Munden tæt sig vilke,  
 Og svarer: mange Løi!  
 Der er vist meget mere under,  
 End jeg i Hast udgunder,  
 Som, under, det er Snak;  
 Men jeg er vel fornøiet,  
 I være ligesaa!  
 Som Lykken os har soiet  
 For Lødd vi nyde maat!  
 En holder mest ad Livet,  
 En anden høit vil væ,  
 Hver seile, kan han driv'et,  
 I Fred sin egen Sæ!  
 Saa har nu min jeg soilet,  
 Og priser Lykkens Spil,  
 Da ei jeg har forsoilet  
 Den Havn, jeg sværed til;  
 Sid eberd hoi Svaone  
 Maat gaat for fulde Seil,  
 Og snart i Bugten haone,  
 Over ei man spinger seil,  
 Over Stoffet, rigtig bundet,  
 Sig bærer for at se,  
 Over Alting er afbundet  
 Til Speil for en Adee!  
 Ja, noget Sigt kan fikert har paa Munden,  
 Thi han er hunt i Grundten,  
 Alt som den falske Søler-Klang  
 I hans Sirens-Sang!  
 Ni kan jo sagtens med det Ende  
 Betale ham for Sigt,  
 Og skal bevise, ingen Lønde  
 Forhaare et episk Digt,  
 Saa naar hans Evos buger Lønde,  
 Er han en episk Hønder;  
 Men fikert voer han: slet ub!  
 Skal kun den hete Titel ud,  
 Saa der ei bliver meer igien  
 End blot: Kong-Votmer og hans Mand!  
 Indtil, gid sibe, seiv blandt Daner,  
 Man giffes godt kun i Romaner,  
 Man taaler vel, for Tingens Skud,  
 Et Navn, som Krosnikke-Lydt,  
 Men kald mit Nlim kun hvad I vil:  
 En Lange-Veg, et Lirc-Spil,  
 Is, vil saa gramt I Konsten hævne:

